

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci stěžovatele **T. T. T.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Slabým, advokátem se sídlem v Českých Budějovicích, Lannova 63, za účasti **Ministerstva vnitra**, **odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 8. 2003, č. j. 10 Az 59/2003 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 15. 3. 2001, č. j. OAM-1789/VL-14-03-2001, byl zamítnut stěžovatelův návrh na zahájení řízení o udělení azylu jako zjevně nedůvodný podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že stěžovatel nesplňuje důvody udělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona, neboť dle správního orgánu bylo v řízení nepochybně prokázáno, že všechny důvody, pro které stěžovatel podal návrh na zahájení řízení o udělení azylu, jsou pouze ekonomické, což zdůraznil i sám žadatel.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel v zákonné lhůtě rozklad, ve kterém uvedl, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, nesprávně posoudil skutečnosti relevantní pro posouzení návrhu stěžovatele, a proto vydal nesprávné rozhodnutí.

O rozkladu rozhodl dne 13. 5. 2002 ministr vnitra České republiky pod č. j. OAM-2703/AŘ-2001 tak, že napadené správní rozhodnutí potvrdil a rozklad zamítl, neboť se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že návrh stěžovatele bylo nutno zamítnout jako zjevně nedůvodný dle § 16 odst. 1. písm. a) zákona o azylu.

Poté stěžovatel podal dne 20. 6. 2002 proti rozhodnutí o rozkladu žalobu k Vrchnímu soudu v Praze, ve které namítl, že důvody, které uvedl ve svém návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, nejsou pouze ekonomické povahy. Dále vyjádřil přesvědčení, že na jeho případ dopadá ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je ve své zemi utlačován a omezován ze strany státních institucí.

S ohledem na ustanovení čl. II bodu 1. zákona č. 519/2002 Sb. věc převzal k dalšímu řízení Krajský soud v Českých Budějovicích. Ten po přezkoumání rozhodnutí ministerstva shledal žalobu nedůvodnou, neboť dokazování provedené žalovaným bylo dostačující a skutkový stav zjištěný správním orgánem poskytoval spolehlivý podklad pro rozhodnutí, které odpovídá zákonu. Dále zdůraznil, že pokud stěžovatel výslovně uváděl pouze ekonomické důvody, zdůrazňoval snahu získat zaměstnání, pak nesplnil podmínky zákonem stanovené pro udělení azylu, proto žalobu zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení, neboť skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nebyla zjištěna úplně, přesně a správně, při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, tedy důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel je toho názoru, že jestliže uvádí i jiné důvody než jen ekonomické, přičemž je přesvědčen o tom, že tak činí, nelze jeho žádost odmítnout dle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu; v této souvislosti uvedl, že pohovor ze strany správního orgánu byl veden tak, že byl dotazován na své ekonomické poměry a ekonomické poměry v jeho vlasti.

Ministerstvo vnitra ve svém vyjádření uvedlo, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, přičemž plně odkazuje zejména na vlastní podání stěžovatele a výpovědi, které učinil v průběhu správního řízení. Proto považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil účastník řízení, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 3. 3. 2001 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 14. 3. 2001 byl se stěžovatelem veden, ve vietnamském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území ČR, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že ve Vietnamu měl od roku 1994 ekonomické problémy, žil jen se svou babičkou, byl nezaměstnaný, protože neměl praxi. Na otázku z jakých důvodů žádá o azyl, odpověděl, že ve Vietnamu měl ekonomické potíže a přijel do ČR,

aby si zde našel práci. Dále uvedl, že on ani členové jeho rodiny nebyli členy žádné politické organizace či strany, nikdy neměl problémy se státními orgány či soukromými osobami.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel uvádí pouze ekonomické důvody.

Vzhledem k okolnosti, že stěžovatel uvádí jako právní důvody kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál ve spisu obsažený jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění skutkového závěru. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu ani v rozhodnutí správních orgánů neshledal.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, že důvody, pro které žádá o azyl a které zmiňuje v celém předchozím soudním a správním řízení, nejsou pouze ekonomické. Ze všech jeho vyjádření, která jsou součástí správního spisu, však lze dovodit zcela opačný závěr, neboť opakovaně uvedl, že měl ekonomické problémy, proto chtěl do ČR, aby si zde našel práci. Dále výslovně zdůraznil, že udělení pokuty za nenastoupení vojenské služby nepovažuje na rozdíl od špatné ekonomické situace v zemi původu a nemožnosti získat zaměstnání za důvod žádosti o azyl. Ze shora uvedeného je patrné, že hlavním a prakticky jediným relevantním důvodem, pro který stěžovatel žádal o azyl, jsou ekonomické důvody. Tento nikdy neuvedl, že by v zemi svého původu byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, jak stanoví zákon o azylu v ust. § 12, pokud jde o důvody udělení azylu. Stěžovatelův odkaz na zavádějící a účelově kladené otázky v průběhu pohovoru před správním orgánem proto soud shledává jako nedůvodné a účelové.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právními závěry učiněnými správním orgánem i krajským soudem, na jehož podrobné a výstižné odůvodnění napadeného rozsudku rovněž odkazuje. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Další účastník nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. 12. 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu